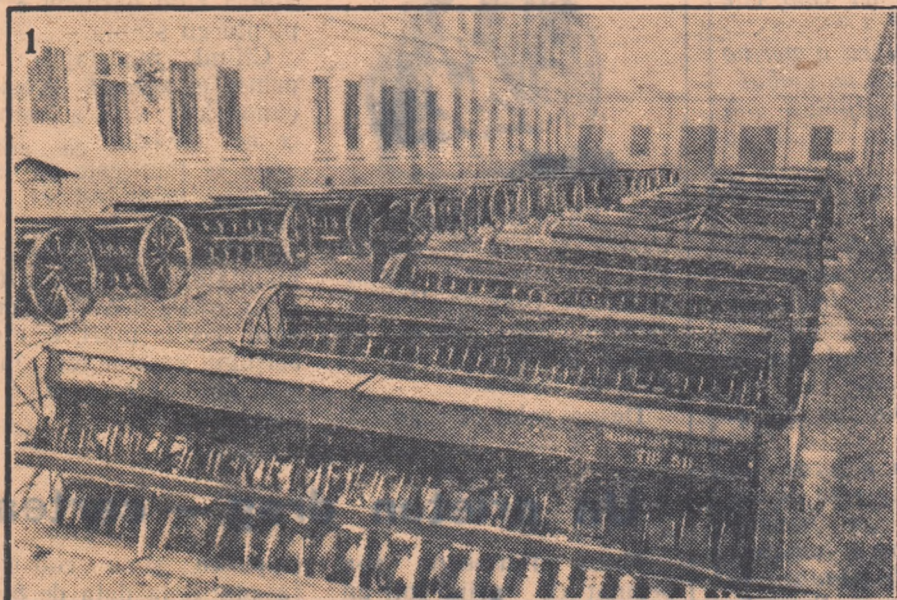

- Tălmăciri de la consfătuire (pag. 2-a)
- Ce lucrări avem de făcut în luna aprilie (pag. 2-a)
- Făuritorii de tractoare au terminat cincinalul. (pag. 4-a)
- Printre crescătorii de viermi de mătase din Ciuvașia (pag. 5-a)
- Poporul maghiar își sărbătorește ziua eliberării (pag. 7-a)

Revista săptăminală a așezămintelor culturale

ANUL 58 Seria II-a Nr. 379 | 8 pagini 15 bani | Miercuri 30 martie 1955

PENTRU ÎNFLORIREA AGRICULTURII NOASTRE

1. Șiruri de semănători, produse ale uzinelor „Semănătoarea” (București). 2. Un colț al fabricii de unelte mici din Bocșa Romină (Timișoara). 3. La uzinele „Ernst Thälmann (Orașul Stalin) se face recepția unuia din miile de tractoare gata a porni pe ogoarele patriei noastre.

Pacea nu poate fi învinsă!

În ultimele săptămâni, ziarele ne-au adus două vești deosebit de îmbucurătoare pentru poporul nostru. Prima veste a adus la cunoștință întregului popor că uzinele de tractoare din Orașul Stalin au implinit victorios, înainte de termen, sarcinile puse de primul nostru cincinal. Ogoarele patriei au de acum tractoare mai multe și mai bune. A doua veste înfățișată prin cifra 10.368.222, cuprinde voința de nebiruit și dragostea fără margini a oamenilor de bună credință din patria noastră pentru cauza cea mai scumpă: apărarea păcii. La cele 10.368.222 semnături pe Apelul de la Viena (strînse până la 19. III. a.c.) se adaugă încă, cu fiecare zi, mii și zeci de mii de noi semnături.

Uriașă și fără seamăn este campania pentru apărarea păcii. Alături de toți oamenii ce urăsc războiul, alături de întreaga omenire dornică de pace, țărani noștri muncitori și-au spus și continuă să-și spună cuvânt răsplat întru apărarea păcii. Ei vor ca peste ogoarele lor tot mai roditoare să zboare nestingherit porumbelul păcii. Țăranul muncitor Costa Cuică, dintr-un sat birlădean, cind a semnat Apelul împotriva războiului atomic a ținut să reamintească vecinilor suferințele și pagubele pe care i le-a pricinuit războiul. Boala și foamea i-au zdruncinat sănătatea în tranșee. Casa i-a fost pirjolită pină-n temelii... Azi

Costa Cuică se bucură din nou de viață. Și-a făcut casă nouă. Acum dă bătaia pentru ca ogorul lui să rodească și mai mult. Numai că pacea lui Costa Cuică, pacea țării, pacea întregii omeniri e primejduită din nou de cei ce vor să transforme singele popoarelor în dolari americani. Iată de ce, atunci cind a semnat Apelul împotriva războiului atomic, Costa Cuică a ținut să spună: „Să nu se joace nebunii cu focul, că se vor frige amarnic”.

În ultimele zile ziarele au adus o știre care a indignat întreaga Europă. Cirmuitoarii Franței, slugi prea plecate ale cercurilor conducătoare din America și Anglia, nesocotind voința poporului francez, au încuviințat reinvierea militarismului german, dușman înrăit al popoarelor. Departe de a se demobiliza, la aflarea acestei vești, popoarele sînt și mai strins unite în nebiruitul front al păcii în fruntea căruia stă Uniunea Sovietică.

Este îndeobște cunoscută politica de pace dusă de Uniunea Sovietică. Recentă declarație a președintelui Consiliului de Miniștri al Uniunii Sovietice, tovarășul N. A. Bulganin, reprezintă o însemnată contribuție la limpezirea relațiilor internaționale. „Guvernul sovietic — a declarat tovarășul N. A. Bulganin — ca și înainte, are o atitudine pozitivă față de ideea unei conferințe a marilor puteri exprimată de președintele S.U.A., dacă se are în ve-

dere o conferință care să contribuie la micșorarea încordării în relațiile internaționale”.

Răspunsul lui N. A. Bulganin îmbărbătează popoarele în lupta lor sfîntă pentru pace. Primăvara omenirii — pacea — este scumpă tuturor. Cei ce vor să lege primăvara în lanțuri, trebuie să știe că întotdeauna ultimul cuvînt îl au popoarele.

Celor care nesocotesc dorința fierbinte de pace a popoarelor, celor care amînă în fața unui nou măcel mondial, celor care vor să întunece primăvara omenirii, le amintim versurile poetului:

In zadar vă sbateți și asuda
Fruntea voastră galbenă
ca ceara,
Nu puteți, degeaba-i orice
trudă,
Să legați cu lanțuri
primăvara!

Cîntec pentru însemnături

de AUREL COVACI

Din neaua iernii a băut pămîntul,
Din ploile acestei primăveri
Și, auzindu-ne pe urmă cîntul.
De cîntec s-a umplut și de puteri.

Il auzim surînd precum o harpă
Cerînd, cerînd cu dor mistuitor,
Vestmîntul nou de grîne și de iarbă
Și izul dulce-al gingașelor flori.

Așteaptă-nfiorat sămînța bună
Să o rodească pîntecu-i de lut.
Să-și împletească mindru o cunună
Cum niciodată alta n-a avut.

Să-i asovrim cu drag sămînța-n brazdă
Bucate foșnitoare crească-n val,
Să știe bine lumea că această
Recoltă-i ultima din cincinal!

Că sînt și cruzi semănători de moarte
Care ne vor pe noi în fîntirim —
Pămîntul nu o știe... NOI o știm!
De aceea, îngrijindu-i mai departe.

Să-i apărăm puterea de rodire,
Să cînte mai departe-n primăveri
Și, îmbătîndu-ne de fericire,
Fiind puternic, să ne dea puteri.

Tălmăciri de la consfătuire

(scrisori)

III. DESPRE OBICEIURI ȘI-O ZICALĂ

Dragul meu,
Ți-am arătat în scrisoarea de rindul trecut cum au luptat frunțașii cu natura. Dar ei nu s-au bătut numai cu natura, ci și cu obiceiurile vechi.

Se zice că obișnuința e o a doua natură. Imi pare că-i prea mult spus. Viața arată, în fiecare zi, că obiceiurile se schimbă așa cum se schimbă toate în lume. Iar faptele despre care s-a vorbit la consfătuire dovedesc încăodată că zicala asta nu-i potrivită, în primul rând pentru frunțașii din agricultură și nu numai pentru ei.

Pentru ca să te conving mă mulțumesc să-ți dau mai pe larg cele rostite de țăranul muncitor Roșu Petre din comuna Mărgineni, regiunea Bacău. Iată ce-a povestit el:

„Vin să arăt metodele pe care le-am întrebuințat în anul 1954 de am putut obține 2.700 kg. porumb boabe la hectar, 12.000 kg. cartoți la hectar și 1.400 kg. floarea soarelui la hectar... Înainte de semănat am grăpat și apoi am tras linii cu marcatorul pe care l-am construit eu după modelul pe care l-am găsit în ziarul „Scinteia”. La întilnirea liniilor am făcut cuiburi cu colțul sapei, am însămințat câte 4—5 boabe în fiecare cuib... Am făcut prima prașilă cu prașitoarea de la cooperativă, care stătea în fundul magaziei neîntrebuințată de nimeni de 4—5 ani. În lunile mai și iunie ploile s-au ținut lanț din care cauză prașitul s-a îngreunat. Plantele creșteau văzînd cu ochii, dar și buruienile. Nu am putut face decît două prașile cu prașitoarea printre rînduri și două cu sapa pe rînduri. Dar tovarăși, țin să spun că aceste prașile au fost făcute cu cea mai mare atenție, adică cu trup și suflet, nu de mintuială. Ambele prașile au fost făcute fără

mușuroi. Acest fapt a atras atenția amintea a tuturor consăterilor mei și mi-am auzit fel de fel de vorbe.

— Mai cumetre, cînd l-am văzut pe Petrea Roșu mergînd pe ogor prin porumb cu prașitoarea, am zis că-i nebun.

Iar alții îi răspundeau: — Păi bre, toți oamenii spun că-i nebun. Mai în primăvară umbla cu marcatorul cea parcă tîria un avion stricat.

Aceste discuții au fost duse pe cînd era vremea prașilei dintii. La a doua prașilă oamenii au început să mă întreb de ce nu fac mușuroi la porumb, spunînd că la a doua prașilă este neapărat nevoie căci n-au unde prinde cepii porumbului și-l dă vîntul jos... Dintre cetățenii cu care am discutat îndeaproape, Petrache Rugină mi-a spus odată:

— Măi Petre, tu crezi că nu vei rămîne fără mămăligă cu prașila asta?

Eu i-am spus că nu cred să rămîn, căci am făcut experiență anul trecut pe o mică porțiune și a dat rezultate bune de tot. El mi-a spus că nu socotește că-i prașit pînă nu face mușuroi cît se poate de mare.

Petre P. Fodor auzind cum prașesc eu, a venit de peste cîteva ogoare și s-a uitat cum prașesc și m-a întreat dacă are să se facă porumbul în felul în care prașesc eu. I-am demonstrat ca și lui Petrache Rugină și la urmă l-am întreat:

— Nu-i frumos, bre, porumbul meu? Asta al meu, nu-i mai vioi ca al vecinilor?

— Ba da — a spus el — pînă acum este, dar nu știu de acum înainte și nu știu cum va rodi...

La începutul lunii iulie ploile au încetat și nu a mai plouat două luni și mai bine. Chiar în această perioadă de secetă plantele trebuie să lege rod. Atunci

s-a dovedit importanța prașințului în cuiburi așezate în pătrat, cincizeci la sută din porumbul de pe întreaga țarină din comuna noastră, pe la 15 august, era vestejit și afili, iar ogoarele mele erau verzi și frumoase de parcă le turnase cineva apă la rădăcină. N-am prea auzit multe vorbindu-se de bine de mine, cum mi-am auzit la început de rele. Doar ici, colo, cite unul pocnea:

— Știi bre ca nimerit-o Petrea Roșu cu porumbul. Mihai Gheorghiescu îmi zice cînd m-am întilnit cu el:

— Halal porumb ai bădică Petre!

— Da de unde știi tu mă? — l-am întreat.

— Păi a fost frate meu pe la ogoarele dumitale și a spus că la anul face la fel ca dumneata.

Și ca dînsul au zis și alții.

Întimplarea a făcut ca toamna cînd ieșeam cu carul încărcat cu porumb știuleți de pe o jumătate din bucata de pămînt, să mă întilnesc cu Petrache Rugină. A luat el cîteva știuleți din căruța mea, s-a uitat la ei și a zis:

— Bun porumb ai făcut. L'ai pus pe tot în căruța asta?

— Nu — am zis eu. — Numai jumătate...

După povestirea lui Roșu Petre, supărarea lui moș Gh. Gheorghiu din Bîrlad pe cei ce mușuroiesc porumbul o să-ți fie și mai de înțeles. „Nu poți scoate din mentalitatea oamenilor mușuroiul. Ei cred că cu cît fac mușuroiul mai mare, cu atît are să fie rodul mai mare. Ca și cum ai zice că cu cît are o vacă coarne mai mari, cu atît are să dea lapte mai mult”.

Așa-i că nu-i potrivită zicala? Dar încă și mai nepotrivite sînt obiceiurile vechi în lucrarea pămîntului. L. PETRU

CE SĂ CITIM:

ION PAVELESCU: „Mare lucru e întrecerea”

— Editura de Stat pentru Literatură Politică

întrecerii socialiste și patriotice în lupta pentru creșterea belșugului patriei noastre ne vorbește broșura „Mare lucru e întrecerea”.

Cu mai multă voie bună, cu mai multă însuflețire lucrăm pămîntul Tractoriștii de la S.M.T. Roman, muncitorii de la ferma Trifești a gospodăriei agricole de stat Săcueni, harnicii colectivști de la Palazu Mare, de cînd muncesc antrenaji în întrecere socială.

listă. Datorită întrecerii patriotice și țăranii muncitori cu gospodăriei individuale din comuna Rătești, raionul Satu Mare, au smuls pămîntului sporuri mari de recolte.

Despre rolul de seamă al

I. PURCARU: „Cînd știința își face drum pe ogoare”

— Editura de Stat pentru Literatură Politică —

Nu se află în patria noastră muncitor de pe ogoare care să nu știe acum ce minunate rezultate se pot obține în agricultură atunci cînd harnicia e împletită cu știința.

Citind reportajele cuprinse în această broșură, cunoaștem sate și oameni ce ne dovedesc că acolo unde se muncește cu sîrguință, înlocuindu-se vechile sisteme de lucru cu metodele agricole cele mai înaintate, țăranii muncitori culeg roade deosebite, obținînd recolte mari, ei cresc belșugul caselor lor, întăresc puterea economică a patriei noastre.

Un prieten drag — cartea

Marin Putineanu și-a semnat cu grijă într-un colț de caiet numele unei cărți. Apoi s-a dus de îndată la librărie și a cumpărat-o. Nu-i vorba că nu știe el să cultive pătlăgele roșii sau că n-a înțeles îndeajuns lecția despre cultura legumelor, predată la cercul agrotehnic din Puținței, raionul Alexandria; ci de dorința lui de a munci după toate regulile științei ca astfel să obțină — așa cum i-au îndemnat lectorii cercului pe cursanți — cîte 20—30.000 kg. roșii la hectar.

După ce și-a subliniat în cartea aceea — „Cultura pătlăgelelor roșii” — lucrările ce le are acum de făcut, Putineanu Marin a pornit să le pună în aplicare. S-a sfătuit mai întii cu un alt cursant, Constantin Vasile, ca să aplice amîndoi cele învățate din carte. Zis și făcut.

După ce și-au construit răsadnițe, la data de 8 februarie amîndoi au semănat roșiile la răsadnițe. Acum ei urmăresc cu multă grijă și zi de zi ca temperatura răsadnițelor să fie de 25 grade, pămîntul să fie reavăn, să dea răsadurilor puțin aer, iar seara să le acopere bine cu rogojini.

Cei doi grădinari însă nu se mulțumesc ca numai ei să obțină recolte bogate la legume. De aceea, sfătuiesc pe fiecare consătean ce-l întilnesc în cale să vină la cercul agrotehnic, să muncească după sfaturile tehnicienilor, să pună în practică învățătura din cărți. Nu va trece mult și în comuna noastră Puținței vom vedea ce înseamnă să ai ca prieten cartea.

Ciaghie Ioan
corespondent

LA CIMP

În acele regiuni ale țării în care zăpada a stăruit pînă zilele trecute, trebuie să începem și să terminăm grabnic însămințările din epoca I-a. În regiunile mai calde ca: Arad, Timișoara, București, Constanța, vom termina de îndată însămințările plantelor din epoca I-a și vom începe semănatul sfeclăi, porumbului, fasolei, cînepii și cartofului de toamnă, de cum solul va avea 10—12 grade. Apoi, pe la sfîrșitul lunii

aprilie, semănăm și bumbacul. Pe arăturile de toamnă — care le vom însămința cu plante din epoca II-a și a III-a — continuăm lucrările de afinare și de distrugere a buruienilor cu ajutorul prașitorii sau cul-

Ce lucrări avem de făcut în luna aprilie

tivatorului. Totodată îngrijim și semănăturile de toamnă. Acestea le grăpăm de-a curmezișul rîndurilor cu grape stelate ușoare, cînd plantele sînt dese și viguroase sau cu grape cu dinți de fier cînd plantele sînt foarte dese și puternice; iar dacă ele sînt descălțate (desrădăcinate), le tăvălugim. Pe semănăturile unde apa bălțește facem șanțuri de scurgere a apei, iar pe cele slab ieșite din iarnă le îngășăm cu mranită (7.000 kg. la hectar), azotat de amoniu (80 kg. la hectar) sau cenușă (500 kg. la hectar). Apoi, cînd buruienile se observă în culturile de cereale, le plivim de cîte ori e nevoie. În acest timp începem și prașitul la rapiță, floarea soarelui și sfeclă.

LA GRĂDINA

O grijă de seamă la grădină, trebuie s-o dăm în acest timp lucrătorilor de îngrijire a răsadurilor, ca:

aerisirea, udatul, plivitul de buruieni, repicatul la alte răsadnițe și călirea răsadurilor (obișnuirea cu condițiile vitrege din cîmp). De asemenea continuăm cu plantatul în cîmp a răsadurilor de varză și cînopidă. Pe la mijlocul lunii începem semănatul direct în cîmp a pătlăgelelor roșii, ardeilor și verzei de toamnă, a castraveților și pepenilor; iar pe la sfîrșitul lui aprilie dacă vremea e prielnică sădim în cîmp răsadurile de roșii, ardei și vinete. Trebuie să avem însă grijă

la pregătirea din loc în loc grămezi de gunoi cărora le vom da foc atunci cînd va cade bruma, pentru ca astfel să ferim plantele de îngheț. Terenul pe care plantăm răsadurile trebuie să-l pregătim bine dinainte, să-l îngășăm și dacă sînt posibilități să-l amenajăm pentru irigat.

LA LIVADA ȘI VIE

Dacă aratul și grăpatul printre rîndurile de pomi nu le-am făcut pînă acum, le vom face în cît mai scurt timp pentru ca apa să nu se piardă din sol. Plantarea pomilor și completarea gurilor, de asemenea, trebuie să le terminăm pînă la jumătatea lunii. Cînd pomii încep să înflorească îi stropim imediat contra gîrgăriței fructelor. La vie continuăm cu tăierea coardelor numai pînă cînd mugurii încep să se desfacă. Apoi, pe terenurile pichetate pentru înființarea de noi vie, începem plantatul, iar gurile din vie le completăm. După aceste lucrări urmează să facem de îndată arăcițul încordatul, legatul, aratul și grăpatul.

Scrisoare deschisă

Zilele acestea ne-a sosit la redacție o scrisoare de la brigadierul Ioniță Constantin membru în G.A.C. „Constantin Pavliuc” din Mircea Vodă, raionul Cătărași, adresată brigadierului Vătășelu Ștefan din G.A.C. comuna Șoldanu, raionul Oltenița.

Redăm mai jos scrisoarea primită.

Tovarășe brigadier Vătășelu.

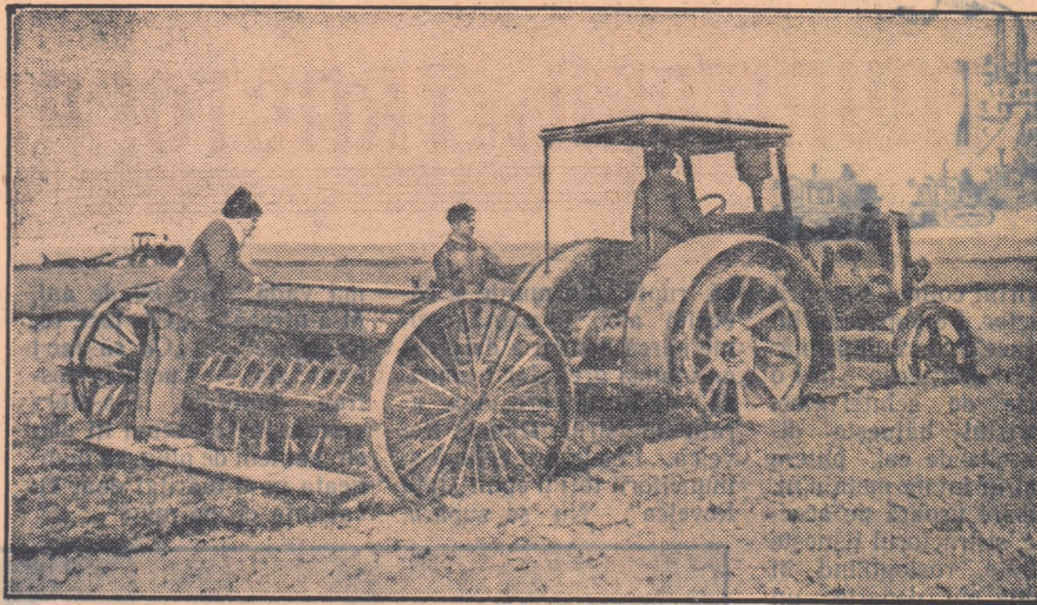
Am citit broșura scrisă de dv., intitulată „Douăzeci de mii kilograme cartofi la hectar”. Aceasta m-a hotărât să aplic și eu cu brigada mea acele metode înaintate sovietice. Am încercat pentru prima dată metoda obținerii a două recolte de cartofi pe an, așa cum ați făcut voi. După ce am tăiat cartofii la 2—3 ochi și i-am tratat cu tioureie, i-am pus la iarovizat în răsadnițe timp de 30 zile. Apoi, pe la 10 august, i-am plantat la distanță de 70 pe 70 cm. La fiecare cuib am dat gunoi amestecat cu cenușă. La recoltare am cules 13.300 kg. cartofi la hectar, și din această recoltă 50 la sută din tuberculi au avut o greutate de peste jumătate kilogram fiecare bucată. Îndată după aceea am ales și iarovizat pe cei mai buni dintre cartofii noi și i-am plantat în vară, prin iulie. Astfel, am obținut a doua recoltă de cartofi pe an.

Totodată, folosind iarovizarea de vară a cartofilor vechi (din anul trecut), am obținut de pe 2 hectare, 20.000 kg. cartofi. Niciodată în condițiile noastre de climă și sol nu s-a produs atât. Acest lucru ne dovedește însă că putem obține recolte și mai mari.

Pentru anul acesta vom iaroviza 10.000 kg. cartofi (lucru pe care l-am și început) pentru a planta în primăvară 6 hectare; în iunie vom iaroviza 5.000 kg. cartofi, pentru plantări de vară cu tuberculi vechi, pe 3 hectare; iar pentru a doua recoltă pe an vom iaroviza cartofi noi, tratați cu stimulenți, pentru a planta în iulie cel puțin 2 hectare.

Vrem să dovedim prin aceasta că metodele sovietice în cultura cartofului, aplicate aici, în inima Bărăganului, pot da recolte bogate. Deși voi poate aveți condiții mai prielnice, vă provoc la întrecere. Aștept cu nerăbdare rezultatul.

Ioniță Constantin

Munca este în toi. Din ceas în ceas suprafața însămînțată crește. Semănătorile trase de puternicele tractoare viră adînc în pămîntul reavăn semînțele care vor rodi însutit și înmîit. În fotografiile se văd tractoriștii Bodeanu Ioan și Novacovici Sima, de la S.M.T. Fetești Gară, împreună cu colectivitul Radu Z. Ioniță, semînînd ovăzul pe ogoarele gospodăriei colective din satul Stelnică, regiunea Constanța.

Început bun

În ultimele zile soarele și-a revărsat cu dărnicie razele. Pămîntu-i bun de semănat. Pornim? l-a întreat Borza Ion pe vecinul său, Truță Mihăilă.

— Pornim! — i-a răspuns hotărît Mihăilă. Ei sînt în întrecere. În adunarea de la căminul cultural, Truță Mihăilă a avut curajul să-l cheme la întrecere pe Borza Ion, unul dintre cei mai harnici țărani muncitori. Dealtfel toți țărani muncitori din comuna Cricău, raionul Alba Iulia, sînt în întrecere.

Ajunși la cîmp, Borza Ion și Truță Mihăilă și-au dat seama că nu-s primii. Încă nici nu răsărise soarele cînd Crețu Traian, Preja Ion, Adam Nicolae și alții au venit cu plugurile la oîmp. Fișile negre de arătură creșteau într-una. Apoi au început să fărîmîteze brazdele cu grapele și să așeze sămînța în pămînt cu semănătorile.

...Pe tabla de onoare de la sfatul popular, către seară, au fost scrise cu litere mari numele frunțașilor în muncile agricole de primăvară. Printre ei se aflau și Borza Ion cu Truță Mihăilă.

— Cît ai semănat Ioane? l-a întreat curios Truță Mihăilă pe Borza Ion.

— 29 ari cu orz. Tu?

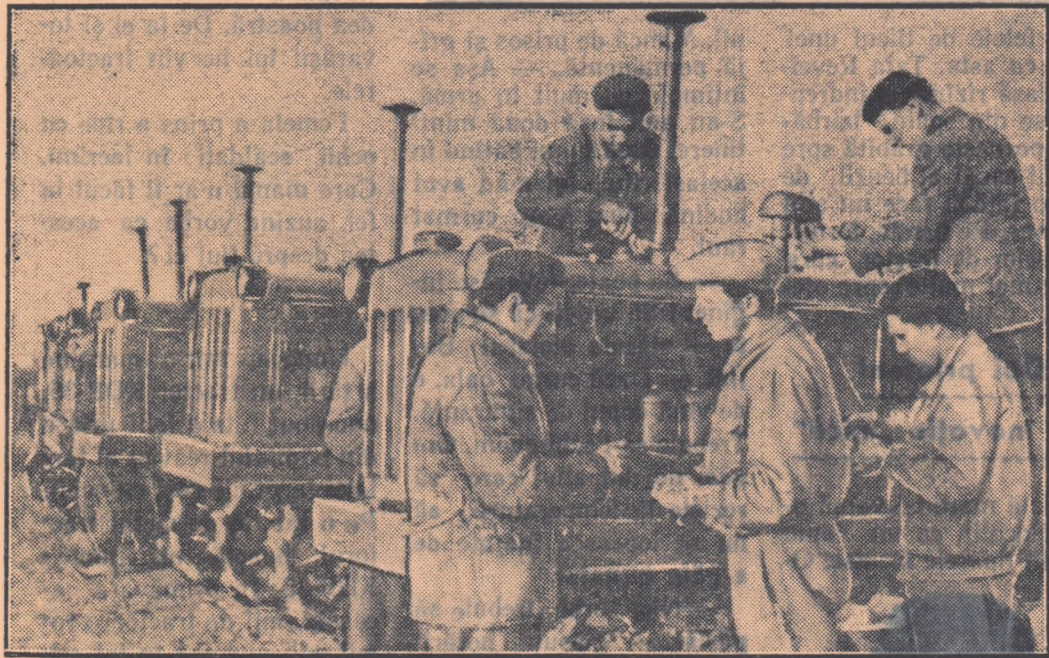
— M-ai întrecut. Eu am semănat doar 21 ari orz. Dar... n-am să mă las. La sfîrșitul campaniei vom face socoteala.

Terenurile desțelenite vor rodi în curînd

Acu hărnicie pentru a reda agriculturii terenuri noi, năpădite de buruieni și lăsate în voia soartei. În total s-au desțelenit peste 122.000 hectare terenuri slab productive, iar acum terenurile desțelenite au început a fi însămînțate cu culturi furajere: porumb, mei, dughie, borceag, sfeclă, etc. Și nu peste multă vreme se va culege prima recoltă de pe terenurile desțelenite.

Au ieșit la plantarea cartofilor

Încă din toamna trecută, țărani muncitori din comuna Brezoaiele, raionul Răcari, au început pregătirile pentru însămînțări, arînd adînc terenul și încorporînd gunoiul de grajd. În primăvară ei au continuat pregătirile, grăpînd arăturile și menținînd terenul afînat și curat de buruieni. Acum, cînd vremea s-a încălzit, țărani muncitori din Brezoaiele au putut ieși la plantarea cartofilor. Muncind cu hărnicie, ei au reușit ca într-un timp scurt să planteze cu cartofi 100 hectare.

Pe porțile S.M.T. Fetești Gară, regiunea Constanța, au intrat noi tractoare sosite de la uzinele „Ernst Thälmann”. Fotografia reprezintă un grup de tractoriști și ingineri de la S.M.T. Fetești Gară verificînd noile tractoare, pentru a le da drumul curînd pe ogoare în bătălia muncilor agricole de primăvară.

O zi la însămînțat

Ion I. Georoceanu tocmai vroia să se culce. De afară auzi pași care se apropiau de ușă. În casă intră deputatul Cîndea Dionisie.

— Bună seara Ioane, credeam că dormi.

— Păi am discutat cu Ana despre întrecerile dintre circumscripții. L-ai auzit pe deputatul Tufiș D. Marin? Ține morțiș să ne întrecă la însămînțări. Cică ei, circumscripția 27, au și însămînțat 10 hectare cu orz și ovăz. Ne-au chemat la întrecere. Și ei au să câștige, că noi din circumscripția 25 ce-am însămînțat? Ia, 4 hectare. Și tu porți vina, Dionisie. Ești deputat. Îndeamnă oamenii, sfătuiește-i, că doar primăvara n-a bătut numai în ușile celor din circumscrip-

ția 27, ci și în ușile noastre. Ori a bătut primăvara, dar n-ai bătut tu.

— Nu mă certa, nene Ioane, că tocmai de asta am venit la tine să ne sfătuim. Am fost și la Nicolae Micu. El seamănă mîine orzul. O să trec pe la toți.

— Ei, așa te vreau deputate. Merg și eu cu tine.

★
A doua zi, zeci de pluguri trase de boi și cai, brăzdau ogoarele țărănilor muncitori din comuna Rotunda, raionul Caracal. Chemarea la întrecere între circumscripții, izvorită din inima tuturor, îi îmbărbăta și-i chema să facă arături de bună calitate. Boldeanu Ion și-a terminat de

arat ogorul. Brazdele negre sînt măcinate acum una după alta de grapa trasă de boi. Alături, Gheorghe Sărăială își grapă cu atenție lanul de grîu. Oprind boii să se mai odihnească, se întoarce spre Boldeanu și zice:

— Ioane, ți-am cam luat-o înainte. Eu am terminat de însămînțat orzul și ovăzul, iar azi dau gata și grăpatul grîului. Ia privește ce frumos a răsărit! Acum sparg pacostea asta de scoarță care îl ține pe loc și să vezi ce mîndru o să crească.

— Oi vedea eu, nea Gheorghe, diseară cine o avea cîntea să se laude. Dar știi, pe circumscripții.

Și Ion Boldeanu înjugă boii la semănătoare și pornește pe ogor. Sămînța de orz este băgată adînc în brazdă, tocmai unde se află bălegarul bine putrezit. Nu departe de ei ară Ion I. Georoceanu. Își îndeamnă cu dragoste boii și din cînd în cînd privește în jur. Îi vede arînd și semînînd pe țărani muncitori Macîru Marin, Fota Alexie, Crînguș M. Dumitru, Boldeanu Ion, toți din circumscripția 27. „Trebuie să-i întrecem” — își spuse el. Și acest gînd îi dă noi forțe de muncă. În altă parte a comunei, Dionisie Cîndea își brăzdează ogorul pentru a semăna orzul. Și peste tot fiarele de plug strălucesc

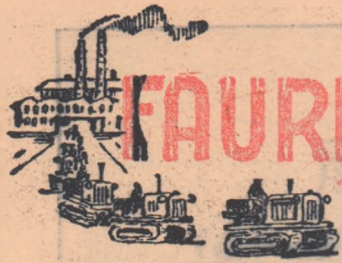
în bătaia soarelui primăvaratec.

Seara, pe panoul de onoare al sfatului popular se putea citi: „Circumscripția Nr. 25, deputat Dionisie Cîndea, frunțaș la însămînțări”. Țărani muncitori se priveau mulțumiți. Într-o singură zi se însămînțase în comuna Rotunda 30 hectare cu orz, ovăz și mazăre, și se grăpase mari suprafețe cu grîu de toamnă.

Mai vesel ca toți era însă Ion I. Georoceanu. Apropiindu-se de Dionisie Cîndea, glăsui:

— Văzuși deputate întrecerea? El să-i mulțumim.

Mihail Proboteanu

FAURITORII DE TRACTOARE AU TERMINAT CINCINALUL

În vârful colinei s-a oprit un tractor. Pe vopsea lui roșie, razele soarelui primăvăratec dănuiesc într-o puzderie de scinte albe. Tractoristul hătuește dibaci zecile de cai putere ascunși în inima metalului. O apăsare ușoară pe accelerator, și tractorul țîșnește pe șenile, rostogolind în aer, pînă hăt, departe, un nechezat tremurător, puternic, năvăș. O altă apăsare de frînă și, brusc, tractorul încemenește locului cu botul în vînt, ca un armăsar furios, stăpînit de mîna iscusită a hățașului. Tractoristul e încîntat, asemeni unui copil căruia i s-a încredințat o jucărie nouă. Acum, fără să oprească motorul care duie înfundat, sare jos. Se dă cîțiva pași înapoi, privind tremurătorul nervos al armăsarului acestuia de metal, încă ne pus la jug. Apoi se apropie și, punînd o mîna pe radiator, citește, a suta oară poate, cele scrise pe placa din față: KDP-35 — numele tractorului. Ceva mai jos este numărul de fabricație. Deodată, în gîndul tractoristului numărul acesta începe să se desfacă, să se descompună în părți din ce în ce mai mici, din ce în ce mai multe... Vede, aveau parcă, poarta largă a uzinelor de tractoare din Orașul Stalin, pe care ies, zeci, sute, mii de tractoare, împrăștiindu-se de-a lungul și de-a latul patriei. Tractorul acesta nou prinde să-i vorbească despre munca uriașă a harnicilor noștri constructori. Și, în timp ce tractorul se îndreaptă spre tarlalele pe care le va despica în brazde lungi cît vezi cu ochii, tractoristul stăruie cu gîndul la oame-nii minunați din uzină, care, acum, în prag de primăvară, au trimis agriculturii ultimul tractor prevăzut în primul nostru cincinal...

Țața Reveica

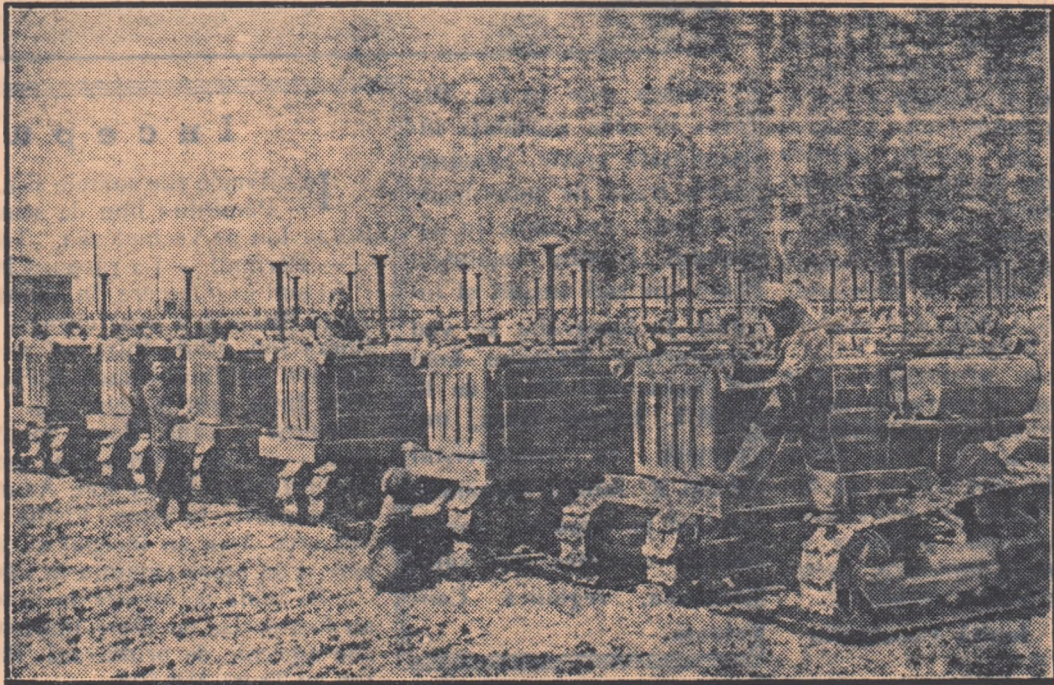
De-a lungul benzii rulante ce se învîrtește prin fața tiparelor, aleargă neconținut o femeie. Cînd se

turnătoarea
Danciu Reveica

oprește, privind atentă forma încă moale a unei piese turnate înmăsurat, femeia pare o bucată de stîn-

că ruptă din munte și coborîtă aici, în uzină, anume parcă pentru a da piept cu munca grea dar frumoasă, de turnătoare. Așa arată maistrul Danciu Reveica. Fetele din echipă și muncitorii toți îi spun „țata Reveica“. Nu se supără,

cu toate că, judecînd după vîrstă, asta ar cam însemna să vorbești despre funie în casa spînzuratului. Pentru ea, femeie călîită de partid în focul luptei și al dragostei de muncă, vîrsta adevărată e în inimă, în mișcările ei pline de viață, nu în firele de păr alb ce i-au încăruntit tîmplele.

De cînd muncește aici, țata Reveica a fost partașă nelipsită la toate bucuriile și necazurile începutului. Ea a turnat forma primelor piese de tractor fabricate în țara noastră. De atunci, zi de zi, alături de ceilalți tovarăși, a luptat cu tăria comunistului pînă cînd hotărîrea partidului a prins viață. Uneori o întrebă cîte unul, așa, în glumă:

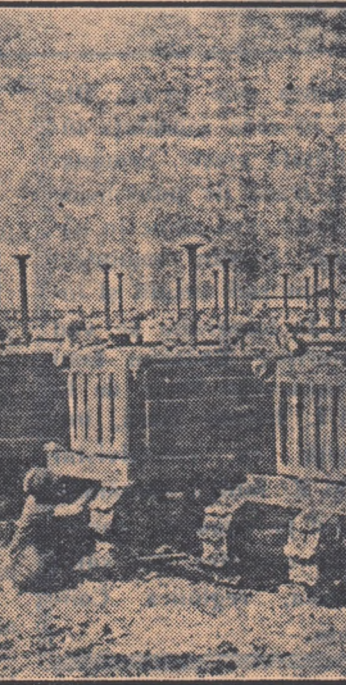
— Ce-ți fac fetele, țata Reveică? Lucră, hai?

— Lucră măi, da'vorba „fete“ să n-o mai zici. Fetele mele s-băieți în lege. Ia numa' privește!

Țata Reveica arată spre suportii benzii rulante, pe care mîini neobosite, negre de praf, încarcă într-una sute de piese.

— Așa Doina, așa Roza, așa!... aprobă maistrul Danciu Reveica fiecare piesă ce-și ia locul pe bandă. Știți voi cum se cheamă treaba pe care o facem? He-hei! Se cheamă că dăm părinților și fraților noștri plāvani de nădejde. Să poată smulge pămîntului toată bogăția. Da, da! Uite, mai deunăzi a venit tata să

mă vadă. Are 80 de ani. M-a-ntrebat: „Ce faci, tu, Reveică?“... „Ce să fac i-am zis, — Lucru la zestre dumatăle. S-a-ntors vremea, tată: acum îți dau eu bouleni de plug, că dumneata m-ai măritat doar cu catrința de pe mine“.

Rîd fetele de tîlcul unei vorbe ca asta. Țata Reveica le lasă rîzînd, și îndreptîndu-se din spate, bărbătește, pornește grăbită spre celălalt capăt al benzii, de unde o față îi face nu știu ce semne. Pe bandă, formele pieselor de tractor curg mereu mai multe, spre oțelărie...

Doi prieteni și o inovație „mică“

O oală mare își varsă oțelul clocotit, ca un lapte roșu, în tiparele închise. O-

oțelarul
Balint Francisc

dată... de două ori... de trei ori! Nu s-a golit încă lichidul și, prin fundul oalei țîșnește o vîină încinsă, împrôșcînd în jur mărgelile de foc.

— Fugiți! — răsună deodată glasul maistrului oțelar Balint Francisc și al inginerului Vădănici Tibiriu.

Oamenii sar în lături. Au scăpat! Numai oțelarul Balint Francisc se freacă cu mîna la un ochi:

— Iar m-a mușcat, cîne-

le! M-a mușcat al dracului!

Inginerul Vădănici privește în ciudat oala din care oțelul s-a scurs pe jos. Va trebui să-l adune, să-l topească din nou, și din nou o să se împrăștie o parte, amenințînd oame-

ni. Muncă de prisos și grijă permanentă. — Așa se întîmpla cu mult în urmă. S-au unit însă două minți tinere, două inimi bătînd în același ritm, și n-au avut hodină pînă n-au curmat răul.

— Se poate, tovarășe inginer! Să vedeți că se poate — stăruia oțelarul Balint. — Dacă curge oala, e de vină dopul de siguranță. Trebuie să-l schimbăm. Om găsi noi un aliaj care să reziste la temperatură, să nu se topească înainte de a găta turnatul.

— Nici vorbă, trebuie să găsim — glăsuia hotărît inginerul.

Au urmat zile și nopți de neliniște, de încercări curajoase. Într-una din zile tinerii au izbutit. Turnarea s-a făcut fără ca din fundul oalei să mai țîșnească spre oameni vîina de foc a oțelului clocotit. Siguranța era făcută dintr-un aliaj creat de ei, care nu se mai topea. Un dop... un lucru în aparență mic, dar care a grăbit realizarea planului, aducînd uzinei o economie de aproape 2 milioane lei...

Fiul colectivistei

Lucrează la strung. E meseria pe care a îndrăgit-o. Cînd a venit în uzina de tractoare, era un strungar obișnuit. Nu era mulțumit. A început să caute tainele măiestriei în arta strungitului, cu rîvna pe care și-o dă tinerețea. A auzit că bătrînuț tehnician

Caracioni Emeric știe unde stau aceste taine. Cînd e vorba de cum se muncește mai bine, comuniștii n-au taine însă. Le-a aflat și el, una cîte una: Bikov... Bortkeevici... Kolesov!... Pentru strungarul Ion Constantinescu, metodele vestitelor strungari sovietici azi nu mai sînt taine. Poți vedea asta după grămada de piese lucioase ce ies din strungul său fără conținere. O poți vedea din graficul care glăsuiește scurt, în limba cifrelor: strungarul Ion Constantinescu dă 8—10 norme pe zi.

De felul cum muncește el au auzit și colectiviiștii din Tăndărei. Costanda Gheorghe, președintele colectivei, i-a pus fotografia la loc de cinste, în rînd cu fruntașii colectivei, spunînd către mama strungarului:

— Să-ți trăiască feciorul! Nu te poți plînge că muncești singură, deși ești vădană. Ion ți-i ajutor. Il pun aici fiindcă, vezi tu, flăcăul e mîndria, e nădejdea noastră. De la el și tovarășii lui ne vin tractoarele.

Femeia a prins a rîde cu ochii scâlțați în lacrimi. Care mamă n-ar fi făcut la fel, auzind vorbe ca acestea despre fiul ei?

★

Undeva, într-o margine a țării, un tractor KDP-35, nou-nouț, taie felii uriașe din pămîntul reavăn al tarlalei largi cît vezi cu ochii. Pe o tăbliță de metal tractorul poartă un nume: KDP-35. În primăvara aceasta, mii de tractoare romînești muncesc în tot atîtea părți ale țării. Pe ultimul, constructorii de tractoare din Orașul Stalin l-au predat agriculturii cu 9 luni înainte de încheierea cincinalului! Belșugul de mîine al holdelor pornește de-aici, de la aceste mașini, cu care oamenii se îndreaptă spre viitor. În puterea lor fără

strungarul
Ion Constantinescu

seamăn trăiește puterea celor care le dau viață.

Stellan Filip

Primăvara pe ogoare

Au sosit zilele de primăvară. Pe întinsul Țării Sovietice muncile agricole sînt în plină desfășurare. Fotografia înfățișează un tractor electric de la S.M.T. Korsun-Șevcenkovskaia lucrînd pe cîmp.

Noi trenuri electrice

La Moscova pe linia ferată Oktiabrskaja, au fost probate nu de mult noi vagoane pentru trenurile electrice. Construite la Uzina de vagoane din Riga, ele sînt prevăzute cu motoare care pot merge cu o viteză pînă la 130 km. pe oră.

Noile vagoane sînt foarte confortabile. Ele au canapele moi și elegante. Pe timp de iarnă vagoanele sînt încălzite cu calorifere, iar vara sînt prevăzute cu instalații speciale de ventilație care asigură călătoria o temperatură normală și plăcută.

rilor o temperatură normală și plăcută.

Sporește numărul bibliotecilor în Uniunea Sovietică

În patria constructorilor comunismului își desfășoară azi o activitate bogată, 400.000 biblioteci. Setea pentru citit se dezvoltă necontenit atît la orașe cît și la sate. Astfel, numai anul acesta, se vor deschide alte 7.000 biblioteci satești. Două treimi din ele vor fi puse la îndemîna locuitorilor din regiunile răsăritene ale țării, acolo unde se lucrează cu însufletire la valorificarea unor mari întinderi de noi pămînturi.

eci satești. Două treimi din ele vor fi puse la îndemîna locuitorilor din regiunile răsăritene ale țării, acolo unde se lucrează cu însufletire la valorificarea unor mari întinderi de noi pămînturi.

Printre crescătorii de viermi de mătase din Ciuvașia

În Ciuvașia sovietică se întind mari plantații de stejar. În păduri cresc stejari bătrîni de sute de ani. Pe cîmpii și pe malurile râurilor întâlnești însă pădurici de stejari tineri. Frunza de stejar este o hrană minunată pentru viermii de mătase și de acest lucru țîn seama colhoznicii ciuvași.

Rezultate frumoase în dezvoltarea creșterii viermilor de mătase au obținut colhoznicii din artelul agricol „Miciurin”, din raionul Crasioarmeisc. Ei lucrează în această ramură de mai bine de șase ani. Pentru obținerea viermilor de mătase hrăniți cu frunză de stejar, în colhoz s-au format trei grupe. Una din aceste grupe este condusă de Nina Fomina.

Grupa Fominei dă o atenție deosebită hrănirii viermilor de mătase, studiază biologia lor. Din practică grupa a învățat că sporirea recoștelor de gogoși depinde mai ales

de felul cum este pregătită hrana și de îngrijirea specială dată viermilor de mătase.

Conducătoarea grupei, Fomina, caută să respecte cu strictețe toate recomandările științei înaintate. „Cantitatea, precum și calitatea hranei viermilor de mătase trebuie să fie stabilită în raport cu vârsta viermilor de mătase. O grijă specială trebuie acordată viermilor de mătase tineri. Viermii de mătase de categoria I-a și a II-a trebuie hrăniți cu frunze tinere, zemoase, bogate în vitamine și curate. La timpul potrivit, colhoznicile curăță stejarii de crengile bătrîne, întinerind în felul acesta copacii pentru a avea frunze proaspete și zemoase.

Recolta mare de gogoși este determinată de hrana îmbelșugată, de temperatura necesară, de umiditatea aerului. De aceea, crescătorii de viermi de mătase

ciuvași, în loc să crească în două rînduri viermi de mătase, în cameră, ei practică creșterea de vară și de toamnă în condiții naturale, la aer, în păduricile de stejar. Ca rezultat al acestui sistem, s-a micșorat simțitor perioada de hrănire și au sporit recoltele.

Crescătorii de viermi de mătase colhoznici se îngrijesc să aleagă cu grijă terenurile de creștere și hrănire a viermilor de mătase. Ca loc de creștere și hrănire este ales un teren apărut de curenți reci. În jurul terenurilor de hrană trebuie distruse toate cuiburile de păsări; după aceasta, terenul este arat cu două săptămîni înainte de a începe hrănirea viermilor.

Colhoznicii crescători de viermi de mătase luptă necontenit să depășească planul, contribuind astfel la dezvoltarea continuă a creșterii viermilor de mătase.

Zootehnicianul Mihail Boldîriov

Mihail Boldîriov este un tînăr și priceput specialist zootehnician. Împreună cu alți selecționeri de la Crescătorii de stat Alma-Ata, Mihail Boldîriov a participat la luarea măsurilor menite să ducă la îmbunătățirea vitelor cornute mari din partea locului. Timp de mai bine de zece ani au muncit cu rîvnă selecționerii, încercînd vitele locale cu vite de altă rasă. Astfel s-a creat în Kazahstan o nouă rasă de vite de lapte de mare productivitate — rasa Alatau. Cele mai bune vaci din această rasă au ajuns să dea pînă la 5.000-

6000 litri de lapte pe an, atîngînd o greutate vie de 500-700 kg. Pentru crearea acestei noi rase, Mihail Boldîriov a fost distins, împreună cu alți selecționeri, cu Premiul Stalin.

Hotărîrile Plenarei din septembrie 1953 a C.C. al P.C.U.S. l-au făcut pe Mihail Boldîriov să simtă nevoia unei și mai strînse legături cu producția, în care scop a cerut să lucreze la S.M.T. Alma-Ata, unde i s-a încredințat postul de zootehnician șef.

Aici, Mihail Boldîriov s-a îngrijit temeinic de lărgirea semănturilor de ier-

bur, rădăcinoase, culturi de însilozare și mai cu seamă de porumb. Întărirea bazei furajere a dus la sporirea producției de lapte de vacă. Pentru conducerea pricepută a creșterii vitelor în colhozuri, Prezidiul Sovietului Suprem al R.S.S. Kazahstani i-a acordat lui Mihail Boldîriov titlul de zootehnician emerit al republicii. În alegerile care s-au ținut de curînd, la propunerea colectivului S.M.T. Alma-Ata, Mihail Boldîriov a fost ales deputat în Sovietul Suprem al R.S.S. Kazahstani.

La 8 martie anul acesta s-a ținut la Moscova o plenary largită a Comitetului Sovietic pentru Apărarea Păcii, cu privire la campania pentru stringerea de semnături pe Apelul Consiliului Mondial al Păcii împotriva pregătirii războiului atomic. Plenara a luat hotărîrea ca de la 1 aprilie să înceapă în U.R.S.S. campania pentru stringerea de semnături pe Apelul Consiliului Mondial al Păcii.

În fotografie: șefa de brigadă de tractoare Pașa Anghelina de la S.M.T. Staro-Beșevskaia (R.S.S. Ucraineană), vorbind la plenary.

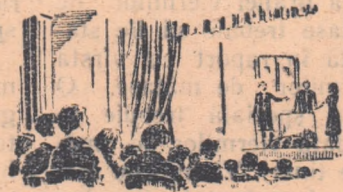
Veștile brigăzii artistice de agitație

Printr-o melodie vioată, brigada artistică de agitație din satul Galtiu, raianul Alba Iulia, își începe programul. Pentru membrii brigăzii, azi este o zi deosebită. Dau primul program închinat muncilor agricole de primăvară. Curta Traian, crainicul, aduce cuvinte de laudă fruntașilor la însămînțări. Apoi, în cinstea lor începe corul:

Foaie verde foi și-o
fragă
Munca-i cinste, frate
dragă,
Azi a noastră-i toată
glia,
Plugul, boii și cocia...

Mai departe, tot în cîntec, se arată succesele țăranilor muncitori și ale membrilor din asociația pentru cultivarea sfeclii de zahăr, acum în bătălia însămînțărilor. Fruntașii în muncă stau pe băncile din față. Cînd își aude numele în cîntec, deputatei Carolina Barbu îi crește inima. Pe fața ei se citește hotărî-

rea de a munci și mai cu temei pentru noi izbînzi. Alături de ea stau țăranii muncitori Potopean I. Traian, Filipescu Zaharia, Curta T. Ion, care au pus primii plugul în brazdă și și-au semănat orzul și ovăzul. Aplicînd cu pricepere regulile agrotehnice, anul trecut Filipescu Zaharia a scos 28.000 kg. sfeclă la hectar, Potopean Traian a recoltat 2.800 kg griu la hectar, iar Curta T. Ion a cules 3.600 kg boabe porumb de pe un hectar semănat în cuburi așezate în pătrat.

— Dar, mai sînt unii dintre noi — vorbește crainicul — printre care și Mirza Pavel și Mirza Partenie, care lasă treburile de azi pe mîine. Pentru ei brigada strigă:

Haide bade repejor,
Dă-te jos de pe cuptor,
Că ți-e plugul rupt
în șură.

Grapa știrbă-n bătătură...

Maria Țăranu, bibliotecară a căminului cultural, roșește pînă în vîrfurile urechilor cînd, pe drept cuvînt, brigada îi arată că ține biblioteca mai mult închisă. Nu se simți bine nici cei din colectivul gazetei de perete, cărora brigada le spune să scrie articolele legate de muncile de primăvară.

După aproape o oră și jumătate de veselie, brigada artistică își încheie programul.

Sacul nostru s-a golit
Veștile s-au isprăvit,
Noutăți cînd vom găsi
Iarăși ne vom întîlni...

Da, se vor întîlni curînd, însă nu numai aici în sala căminului cultural, ci și pe cîmp, la locul de muncă, ori în curțile fruntașilor în muncile agricole.

Aurel Băbeanu

Curiozități științifice

ȘTIATI CĂ:

...porumbul are nevoie de o cantitate de apă foarte mare? Dacă am strînge toată apa înghițată din primăvară pînă în toamnă de

un ogor semănat cu porumb, acesta ar fi acoperit cu un strat de apă de o jumătate de metru înălțime.

...dacă am înădi cap la cap toate rădăcinile groase, suțele de rădăcini mai subțiri și milioanele de peri-

șori ce țin de rădăcinile porumbului de pe un hectar, și care străbat straturile solului, lungimea lor ar fi de cîțiva kilometri?

...pentru a da 6.000 kg. boabe, plantele de pe un lan de porumb trebuie să se hrănească cu 6 milioane metri cubi de oxigen, cam 6 tone carbon, 180 kg. azot, 104 kg. potasiu, 45 kg. fosfor, etc.?

...dacă se dă ca hrană vacilor de lapte nutreț concentrat (siloz) din floarea soarelui de pe un hectar, se va obține o cantitate de lapte suficientă pentru 14.000 locuitori, în vreme ce dîndu-li-se acestor vaci porumbul obținut de pe o

suprafață de pămînt la fel de mare, ele vor da o cantitate de lapte suficientă pentru 25.000 locuitori?

...un chimist, de pildă, strînge cu mare greutate dintr-un pămînt obișnuit o cantitate foarte mică de fier sau cupru, în vreme ce

rădăcinile de porumb semănat pe un singur hectar extrag o cantitate de fier, din care se poate fabrica 2 kg. cuie, iar din cuprul adunat se pot face 20 metri de sîrmă subțire?

Sfatul medicului

Intr-una din zile a venit la mine Niculiță, feciorul Mariei lui Teodor, însoțit de Florea, un flăcău vrednic, unul din cei mai buni activiști sanitari din comună. Mare necaz trebuie să aibă Niculiță, gîndeam, de s-a lăsat el înduplecat să ca lăce pragul dispensarului. Am ridicat ochii spre el și m-am dumirit cam ce l-a adus la mine: mîna dreaptă îi era roșie, umflată și legată cu o petică murdară. Va să zică asta-i treaba. Dacă mai stătea așa cîteva zile, putea să-și piardă și mîna. Mi-a istorisit toată pătania. Ieri — spunea el — lucrînd la repararea unei grape, și-a zdrobit mîna într-un dînte. Dar cum rana nu-l durea și nici nu-l împiedica de la treburi, n-a băgat-o în seamă. Spre seară, mîna a cam început să-l supere. A doua zi, Niculiță s-a sculat cu dureri de cap, ba a început să aibă și amețeli. Nu se simțea în

apele lui și pace. La dispensar însă tot n-a venit. Toată ziua a dus-o așa. Către seară a observat o dungă roșie care îl durea din ce în ce mai tare cînd o atîngea cu mîna. Rana se făcea tot mai urîtă și începuse să zemuiască. A chibzuit el ce-a chibzuit și în loc să vină la dispensar, a găsit că-i mai bine să se oblojească după sfaturile babei Maria cu foi de pătlagină. Mîna a început însă să se umfle mai rău, iar frigurile să-l scuture și mai tare. Așa l-a găsit a doua zi Florea, care l-a adus imediat la dispensar.

I-am desfăcut legătura. Situația era într-adevăr foarte gravă. În scurt timp infecția se putea întinde în tot corpul. După cum vedeți, iată unde a dus nepăsarea lui Niculiță. O zgîrietură sau o înțepătură cît de mică, netratată la timp, poate produce infecții foarte grave, care se vindecă

greu. Acestea ne pot împiedica de la lucru și uneori pot da complicații primejdioase. Și mai rău este atunci cînd o astfel de zgîrietură sau înțepătură se murdărește cu pămînt. În pămînt se găsesc microbi care pătrundînd în corpul nostru, dau tetanosul, o boală foarte gravă. Dacă nu este tratată în primele 6—7 ore, ne poate pune viața în primejdie. De aceea, este bine ca la cea mai mică zgîrietură sau înțepătură să dezinfectăm rana cu tinctură de iod, care nu trebuie să lipsească din nici o casă a țăranilor muncitori. Să nu spălăm rana cu apă, să nu umblăm cu mîinile murdare la ea și nici să n-o legăm cu cirpe murdare. Să ne arătăm de îndată medicului sau agentului sanitar, care ne va pansa rana ferindu-ne astfel de infecție.

Dr. DAMIAN ADELA

Carnet extern

Pentru micșorarea încordării internaționale

Răspunzînd unor întrebări puse de curînd de reprezentanții presei, președintele Statelor Unite ale Americii, Eisenhower, s-a pronunțat pentru convocarea în cursul acestui an a unei conferințe a marilor puteri.

Intrebat de un corespondent al agenției de știri TASS, cum privește declarația președintelui Statelor Unite ale Americii, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., N. A. Bulganin, a răspuns că este de acord cu o asemenea conferință, care să ajute la micșorarea încordării în relațiile internaționale. Dealtfel, guvernul sovietic a și făcut propunerea de a se convoca curînd o conferință a celor patru puteri, în cadrul căreia ar putea fi rezolvată problema privitoare la tratatul de stat cu Austria

Politica primejdioasă a Turciei față de Siria

Sprijinită de guvernele S.U.A. și Angliei, Turcia a strîns de curînd numeroase trupe la granița ei cu Siria. Pe lîngă alte provocări, această măsură a dus la o puternică încordare în rîndul țărilor arabe. Ele văd limpede că acțiunile Turciei sînt urmări ale faptului că Siria este împotriva pactului turco-irakian înghiebat la porunca imperialiștilor americani, pact care urmărește scopuri de atac și nu de apărare. De aceea, planul imperialiștilor de a atrage mai toate țările arabe într-un asemenea pact războinic este respins de popoarele arabe. Poporul și guvernul sirian și alături de ele popoarele lumii privesc cu indignare felul murdar de a se purta al Turciei.

Pentru încheierea tratatului de stat cu Austria

În întrevederile avute în ultimul timp de ministrul Afacerilor Externe al U.R.S.S., V. M. Molotov, cu ambasadorul Republicii Austriece la Moscova, dl. N. Bischoff, s-a ajuns la înțelegerea că tratatul de stat cu Austria trebuie să fie încheiat fără întîrziere. Cu acest prilej, ministrul Afacerilor Externe al U.R.S.S. a comunicat ambasadorului Republicii Austriece la Moscova că guvernul sovietic ar fi bucuros să primească vizita cancelarului Austriei, dl. I. Raab, în Uniunea Sovietică.

Măsuri luate împotriva voinței poporului francez

În pofida intereselor Franței, acordurile de la Paris au fost ratificate de către Consiliul Republicii. Aceasta este urmarea sfârșirii guvernului francez și a puternicelor presiuni făcute de imperialiștii americani și englezi.

Poporul francez, care știe că ratificarea acestor acorduri ce cuprind reînarmarea Germaniei apusene înseamnă o mare primejdie pentru el, nu vrea să conștientizeze lupta fiind hotărît a împiedica traducerea în viață a acestor acorduri dușmane.

Lucruri mărunte de care e bine să ținem seama

Odată cu venirea primăverii circulația pe șosele și drumuri este mai mare decît în zilele de iarnă. Incep muncile agricole și harnicii gospodari se duc dis-de-diminează la cîmp cu căruțe sau chiar pe jos. Știm că pe șosele și drumuri circula multe mașini care transportă produsele oamenilor muncii de la orașe în spre sat și cele ale țăranilor muncitori pentru orașe și centre muncitorești. În acest dute-vino este foarte folositor să cunoaștem câteva din regulile de circulație pe șosele și drumuri pentru ca circulația să nu fie stînjinită.

E bine să știm că circulația cu căruțele trebuie să se facă pe partea dreaptă a drumului și nicidecum pe partea stîngă așa cum fac unii. De asemeni, e necesar ca fiecare țăran muncitor să aibă în timpul nopții un felinar la căruță atîrnat în așa fel ca să poată fi văzut de către șoferii care

conduc mașinile, pentru a nu-l lovi.

Foarte rău fac unii țăranii muncitori care mergînd noaptea, adorm în căruțe. Din pricină că animalele de tracțiune merg pe mijloc sau pe partea stîngă a drumului se pot provoca accidente, uneori chiar mortale.

Nu trebuie uitat, că cei care circulă pe șosele și drumuri, fără căruțe, adică pe jos, trebuie să meargă pe partea stîngă a drumului, pentru a nu fi loviți de mașinile ce vin din spate, pe dreapta, și a vedea pe cele din față ca să se poată feri la vreme.

Important este să cunoaștem că la cotituri de drumuri nu trebuie să oprim, adică să staționăm, pentru că se pot produce, de asemenea, accidente.

Iată numai cîteva sfaturi folositoare de care trebuie să ținem seama și să nu uităm de ele în interesul fiecăruia din noi.

BEDA VICTOR
căpitan de miliție

O sărbătoare scumpă poporului maghiar

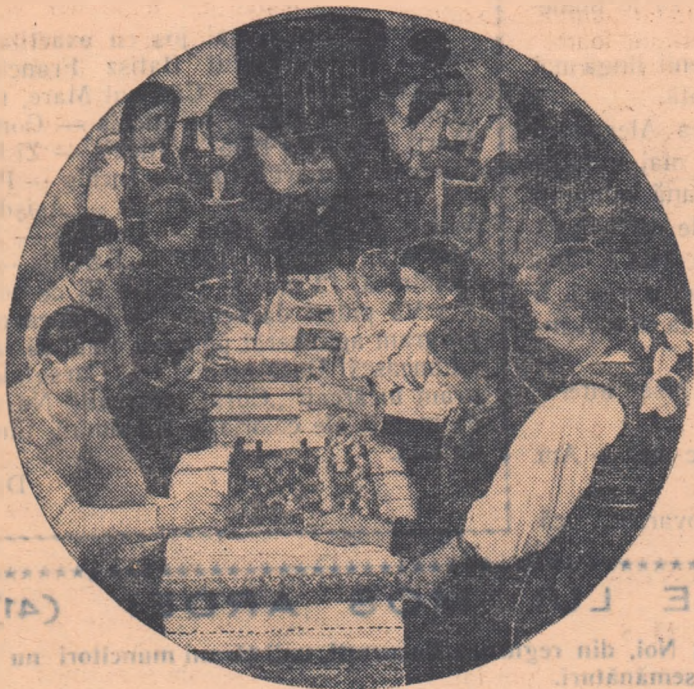
Anii puterii populare au însemnat adincji schimbări innoitoare în viața țăranilor muncitori maghiari. Grăitoare sînt în această privință fotografiile pe care le publicăm. Fotografia de sus ne arată pe țăranul muncitor Istvan Klenota și soția sa, din comuna Mór, cumpărîndu-și mobilă de la cooperativă. În fotografia de jos ni se prezintă un aspect al muncii culturale din satul Lengyel.

Ziua de 4 aprilie este cea mai mare sărbătoare a poporului frate ungar. Acum zece ani, Armata Sovietică eliberatoare, a izgonit ultimele rămășițe ale hoardelor fasciste de pe pămîntul Ungariei. Poporul ungar, condus de Partidul celor ce muncesc, a devenit un popor liber și independent, hotărît să-și făurească o viață nouă și fericită.

Bucurîndu-se de ajutorul neîncetat al Uniunii Sovietice, poporul ungar și-a transformat patria într-un puternic stat industrial-agrar. Industria grea a depășit de patru ori nivelul avut înaintea războiului. Numeroase uzine și fabrici au fost refăcute, altele lărgite și modernizate. Noi orașe s-au înălțat pe pămîntul Ungariei. În locul vechii comune Dunapentele, s-a ridicat semet cel mai mare oraș industrial, Sztálinváros. La Kazincbarcika, al-

tădată un sat aproape necunoscut, s-a construit un mare combinat chimic.

Poporul ungar muncește

plin de însuflețire pentru fericirea lui. Pe cîmpiile mănoase ale pusteii ungare, țărănimea muncitoare se ia la luptă cu natura. Mii și mii de tractoare brăzdează adînc pămîntul și asigură patriei recolte bogate. Tot mai multe mașini și unelte sînt date agriculturii. Înțelegînd binefacerile muncii laolaltă, țăranii muncitori s-au asociat în aproape 6.000 cooperative agricole de producție. Lumina electrică pătrunde tot mai adînc în sate.

Poporul nostru e legat de poporul ungar printr-o caldă și sinceră prietenie. Nu odată de-a lungul veacurilor, șerbii romîni și maghiari au luptat cot la cot sub steagul libertății, împotriva exploataților. Ei au căzut alături la Bobilna, conduși de Gheorghe Doja, sau în timpul răscoalei lui Horia, dar urmașii lor au dus făclia luptei mai departe.

Eliberarea Romîniei și Ungariei de sub jugul fascismului, de Armatele Sovietice, a sfărîmat zidul urii șovine clădit de dușmanii celor ce muncesc și între aceste două țări s-au înjghebat legături de strînsă colaborare și într-ajutorare.

Cu prilejul acestei mari sărbători, poporul romîn împărtășește din toată inima bucuria poporului frate ungar, care la 4 aprilie își cîntărește cuceririle dobîndite în cei zece ani de la eliberare și pornește cu avînt sporit spre noi izbînzii.

Cine dorește cu adevărat pacea și cine uneltește la război

A trecut mai bine de o lună de zile de cînd își ține lucrările, la Londra, subcomitetul Comisiei O.N.U. pentru dezarmare. Aci se discută problema atît de însemnată a reducerii armamentelor și forțelor militare, precum și a interzicerii armelor de ucidere în masă.

Intrucît trimișii țărilor apusene au ținut mîortș ca lucrările să aibă loc cu ușile închise, Uniunea Sovietică, în dorința ei sinceră de a sluji slăbirii încordării în lume, s-a învoit și cu acest fel al discuțiilor și l-a respectat. Adică, ziarele și oamenii politici sovietici n-au făcut cunoscut public mersul lucrărilor. Propaganda imperialistă, pornită numai pe înveninare, a găsit însă cu cale să folosească acest prilej pentru a defăima politica de pace dusă de Uniunea Sovietică. Ziarele din țările apusene au scornit fel de fel de palavre încercînd să dovedească că încetineala cu care merg discuțiile s-ar datora delegației sovietice.

Intreg pălenjeniușul murdar de scorniri mincinoase a fost destrămat de A. A. Gromiko, reprezentantul U.R.S.S. în subcomitetul Comisiei O.N.U. pentru dezarmare, într-o declarație a sa. Ce aflăm din spusele lui A. A. Gromiko? Mai întii că printr-o vorbărie otrăvită imperialistă caută să-și acopere planurile lor de continuare a cursei înarmărilor. Totodată reprezentantul sovietic face cunoscut propunerile prezentate de delegația sovietică în cadrul lucrărilor.

Cu ce propuneri a venit Uniunea Sovietică? Statele să ajungă la încheierea unei convenții internaționale în problema reducerii armamentelor și interzicerii armelor de ucidere în masă. Potrivit propunerilor sovietice, măsurile de dezarmare ar urma să se desfășoare în două etape. Ca un prim pas, ar trebui să se treacă la limitarea forțelor armate și a cheltuielilor militare ale statelor la nivelul cunoscut la 1 ianuarie 1955. Odată cu îndeplinirea măsurilor de dezarmare prevăzute în etapa întia și trecerea la înfăptuirea măsurilor din etapa a doua, va trebui să înceteze producția de arme atomice și cu hidrogen. La terminarea aplicării măsurilor din etapa a doua ar urma să se treacă la interzicerea definitivă a armelor atomice și cu hidrogen. Pentru ca măsurile cuprinse în convenție să fie duse la îndeplinire fără abatere, de toate statele, propunerile sovietice prevăd și constituirea unui organ internațional permanent de control.

Pe cit sînt de limpezi propunerile sovietice, pe atît de mare le este importanța. Puse în practică, măsurile prevăzute în propuneri ar duce la înlăturarea poverii cursei înarmărilor care apasă pe umerii popoarelor. De ce le resping cu atîta încăpăținare delegațiile țărilor apusene? Lucru ușor de înțeles. Cîrmuitorii din apus, îndeosebi cei americani, sînt pentru înarmare și război și se tem ca dracul de tămîie de dezarmare. Cine nu se întrebă în zilele noastre: cum se impacă oare înarmarea Germaniei apusene, alianțele războinice, goana înarmărilor de care sînt mînați imperialiștii, cu unele vorbe ale lor despre pace? Ca nuca în perete. Vorbe spuse pentru a prosti lumea. Și atunci, încearcă să ponegrească Țara Sovietică, a cărei politică urmărește numai liniștea și înțelegerea între popoare, pacea în omenire.

Popoarele au învățat să cunoască pe cîrmuitorii din apus care prin vorbărie goală și însăitărț mincinoase nu caută decît să-și ascundă planurile lor războinice. Totodată ele știu să prețuiască politica de pace a Uniunii Sovietice, propunerile ei limpezi îndreptate spre întărirea păcii în omenire.

NOTE POLITICE

Progres sau pribegie?

Moșierul turc Kibar Oglu stăpînește cîteva mii hectare de pămînt. Nu de mult el a cumpărat cîteva tractoare fabricate în America. A dat astfel o dublă lovitură. Pe de o parte a făcut pe plac stăpînitorilor americani, pe de alta amenințîndu-i că le va înlocui brațele cu mașini, îi forțează pe țăranii de pe moșia lui să i muncească și mai ieftin decît pînă acum. Numai că aceste tractoare au costat bani grei. După multă gîndire, beiful Kibar a găsit șmecheria cu ajutorul căreia să-și scoată cheltuiala. Va sili pe toți țăranii de pe moșia sa să lucreze și pă-

mîntul lor cu tractorul. În schimb ei vor plăti beiful cel puțin jumătate din recoltă. Cei ce vor critica, vor fi lămurii că numai așa poate pătrunde „progresul” și în satele Turciei.

La recoltat, vîzînd că nu mai au cu ce trăi — dacă fac pe plac beifului — țăranii din satul Abdioglu s-au răscolit. Furios peste măsură, beiful Kibar i-a izgonit din sat. Și astfel, primele semne ale așa zisului „progres” s-au și văzut. 104 familii de țăranii turci au pornit pe... drumul pribegiei.

„Garanții”

Impovărați peste măsură de crunta exploatare ce

domnește în țară, țăranii irakieni din regiunea Kut-El-Amara au pornit a se împotrivi plății dijmelor către moșieri. Jandarmii veniți în ajutorul moșierilor au luat măsuri ca toți țăranii să-și plătească dijmele. Cei de la care nici jandarmii n-au avut ce mai lua au fost trimiși cu forța să lucreze la orașe. Din salarii ei sînt nevoiți să-și plătească acum datoritiile către moșieri.

Pe aceste petice de pămînt ale țăranilor plecați au pus îndată ghiarele, moșierii. Cică sînt garanții Rostul acestor garanții se vede din faptul că în timp ce în toamna anului 1952

moșierii aveau 65 la sută din întregul suprafață arabilă a țării, astăzi ei stăpînesc 80 la sută din ea.

Pe placul stăpînitorilor

Ziarul „Times of Karachi” — care apare în capitala Pakistanului — scria nu de mult despre mizeria din Karachi. Printre altele, arăta că în Karachi, sînt doar 12 medici pentru toți cei 1.400.000 locuitori și asta în capitala țării! La sate situația e și mai gravă. În Bengalul de răsărit, la aproape 110.000 țărani, există un singur medic. Durata vieții unui om este aici de 21—23 ani. Ziarul n-a scris că atunci cînd bintuie

ciuma sau holera, regiuni întregi sînt cuprinse de aceste molimi îngrozitoare și că mor zece de mii de țărani. Ziarul n-a scris de faptul că fărâncile nasc pe cîmp fără ajutor medical. În tot Pakistanul, la o populație de 76 milioane locuitori, nu sînt nici 1.500 moașe. La sate, o moașă trebuie să deservească aproape 100.000 femei.

Pentru ocrotirea sănătății și vieții locuitorilor Pakistanului nu sînt bani. În schimb două treimi din bugetul statului sînt cheltuite pe armele cumpărate din America spre a face pe plac stăpînitorilor din Washington.

Cum • moara și morarul

Celor din comuna Lascăr Cătărgiu-Galați care au o moară... mai mult rîșniță.

Cică-aveți o moară dragă.
Macină cu mult temeii!
Dacă boaba nu-i întreagă
O mai dă și ea în trei...
Eu v-oi spune vorba mea
Un biet sfat ca să vă scap;
Ca s-o strîngeți în curea
Scoateți la morar din cap,
Pleava și țărița rea!

Lupă pentru gospodarii cu vedere scurtă

(Ce-i porumbul)

(din revista satirică ucraineană „Peref”)

Asta da, agricultură!..
Cînd cultivi mai mult, firește
Ai un premiu gras... privește —
Un depozit de untură...

Cronică rimată

Biata turmă

Din Agriș — raionul Turda
Pleacă-n plaiuri biată turmă.
Scărpinîndu-se de-a surda
Li rămîne lină-n urmă.
Ce mai rîie, ce povară
Duce turma de berbeci!
Să mai zbiere, să mai sară?
Parcă a zăcut la beci...
Fug berbecii către gard
Și se scarpină turbați;
Nu știu ce dureri îi ard,
Nu se mișcă chiar de-i bați!..
Un berbec se plînge-amar:
— Unde-i Luca Ion, măi frate?
E, ori nu-i veterinar?...
C-am o poștă de-a mă bate!..
Că n-a vrut să ne mai ungă
De atîta vreme lungă.

Dă-mi să-l ung eu cu măciuca!
— Ce vrei? Asta nu se teme;
Vine rar de la o vreme
Face pe rîiosul, Luca.

Ion Gheorghe
După corespondența lui
Berar Gavrilă

Scrisorile lui Ielie Poznașul

(42)

Bine că am găsit prilejul să mă laud și eu: am doi copii, frățioare. Și-s zdraveni și au obrazul ca lăbenița. Și-mi spune învățătorul că la carte sînt frunța clasei. Poți să zici dumneata că-s lăudăros, că nu-mi pare rău.

Ei, dar cunosc eu un sătean care nu ține la copilul lui. Ca să nu lungesc povestea îi spun numele: Alexandru M. Berneanu, locuitor al comunei Podari, de prin părțile Craiovei. De fapt, mai întîi am cunoscut fetișcana lui nea Alexandru, iar cu tatăl fetișcanei am dat ochii mai apoi, după ce i-am făcut pozna.

Să vezi dumneata cum s-a întîmplat: la marginea satului Podari, pe izlaz, văd un cîrd de gîște și o fetișcană. Gîștele pășteau, iar fata plîngea sărăcuța, de țî se rupea inima. Și, cum mie nu-mi place să văd copil pus pe griji și potopit în plîns, mă opresc lîngă gîște, pun traista jos, mă proptesc ciobănește în bită și întreb:

— De ce plîngi, fata unchiului?

Fata se uită în pămînt, plînge și-mi spune printre sughituri:

— Nu mă lasă tata.

— Unde nu te lasă? o descos eu.

— La școală... nu mă lasă la școală. Mă trimite în fiecare zi cu gîștele.

Am mîngîiat-o părintește pe frunte și pînă la urmă, fata mi-a

spus o poveste frumoasă din cartea ei de limba romînă.

— Zău, nene, știi ce mult îmi place să merg la școală!

Ce-mi trecu mie prin cap? Să vezi! li spun fetei:

— Uite, du-te la școală, du-te acum. Eu rămîn aci și păzesc gîștele, iar la prînz le duc eu acasă la taică-tu. Du-te fără grijă.

A plecat fata. Am mai stat eu vreme de un ceas în noua mea meserie de păzitor al gîștelor, apoi am pornit cîrdul către casa stăpînului. Nu intru bine în sat și nea Alexandru, care pornise cu treabă spre cîmp, dă cu ochii de mine, înlemnește, se face ca varul și strigă:

— Gîștele mele, gîștele mele! Pe ce mîini ați încăput?! Sînt toate, mă? Și începe să le numere, una cîte una.

Se strînseseră oamenii lîngă noi și lîngă gîște ca la piață.

Auzi, frățioare? Nea Alexandru în loc să mă întrebă mai întîi de fată, e gata să-mi pună mina în piept și nu se liniștește decît după ce le numără. Tată e ăsta? Cînd vede că nu lipsește nici o gîscă, îi vine inima la loc și abia atunci întrebă de fată.

— Dar fata unde-i? se interesează nea Alexandru.

— Unde trebuie! zic eu. — Am trimis-o la școală.

— Lasă școala, tovarășe, că

n-am să-mi fac fata preteasă... te-ai găsit dumneata... vai de copiii care n-ascultă de părinți!..

— O fi bună, nea Alexandre, zicala asta, numai că în cazul dumitale trebuie întoarsă așa: vai de părinții care n-ascultă de copii.

Ei, oameni buni, ce ziceți? Am făcut bine că am fost păstorul gîștelor lui nea Alexandru? Eu zic că da, am făcut bine! chiar de s-o găsi cineva să-mi spună că-s lăudăros.

Program încărcat

Reproducem mai jos cu exactitate programul săptămînal de muncă al tovarășului Batisz Francisc, agent poștal la agenția P.T.T.R. din comuna Căpușul Mare, raionul Cluj.
Luni, 7 martie 1955 — Inchis — Continuarea odihnei zilei de ieri
Marți, 8 martie 1955 — Inchis — Zi liberă oficială
Miercuri, 9 martie 1955 — Inchis — Plecat în interese personale
Joi, 10 martie 1955 — Inchis — Așîșderea ca ieri
Vineri, 11 martie 1955 — Deschis — Zi de lucru de la orele 8—18
Sîmbătă, 12 martie 1955 — Deschis — Același orar.
Duminică, 13 martie 1955 — Zi de odihnă.

Vă puteți da seama și dumneavoastră că după un asemenea program aglomerat poate și omul să răsufle ușurat duminica, să se odihnească! Dacă ar mai trăi Caragiale, ar spune văzînd acest program încărcat: „Curat încărcat!” Nu vă mai redăm și programele de muncă ale celorlalte săptămîni, fiindcă se repetă identic cu cel de față.

După corespondența trimisă de
Maria Pop

DIN INTÎMPLARILE LUI MOȘ ARDEI (41)

Desen: C. Florian
Text: Gh. Ion

În comunele Frunzaru, Ghimpătenii Vechi și Noi, din regiunea București, unii țărani muncitori nu se îngrijesc de ogoare, lăsînd apa provenită din topirea zăpezii, să facă bălți peste semănături.

Moș Ardei:
Fiindcă-aici a fost ogor,
Azi vă fac... agitatoare
Să cîntați ceva ce-l doare
Pe-un sătean delăsător.

Moș Ardei:
Văd că tot n-ai nici o treabă
Mergi cu mine? Știu eu pește!..
Țăranul delăsător:
Cum să nu! Se mai întrebă?
Vorba-i, crap de se găsește...

Moș Ardei:
Balta este neumblată
Stau sardele peștii-n ea...
Țăranul delăsător:
Ce sardele? Crapul, tată,
Crapu-i slăbiciunea mea.

Moș Ardei:
Crapul este focul lui
Ia să-i ziceți voi un cîntec
Știți, să-i cadă grea la pîntec
Ne-ngrijirea locului.